

عنوان مقاله:

رابطه دین داری و امید: نقش واسطه ای صبر

محل انتشار:

فصلنامه روانشناسی تحولی، روانشناسان ایرانی، دوره 14، شماره 56 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

زهرا مرحمتی - دانشجوی دکتری روانشناسی تربیتی دانشگاه شیراز

فرهاد خرمائی - دانشیار دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

هدف این پژوهش تدوین مدلی ساختاری جهت تعیین رابطه مولفه‌های دینداری، صبر و امید بود. روش پژوهش حاضر همبستگی بود. شرکتکنندگان شامل 527 دانشجوی دانشگاه شیراز بودند که با روش نمونه‌برداری تصادفی خوشه‌ای چندمرحله‌ای انتخاب و پرسشنامه دینداری (گلاک و استارک، 1965)، مقیاس صبر (خرمائی، فرمانی و سلطانی، 1393) و پرسشنامه امید (اشنایدر، 1996) را تکمیل کردند. نتایج نشان داد که مدل پیشنهادی با داده‌های پژوهش برازش مناسب دارد و اثر مستقیم دینداری بر صبر و صبر بر امید تایید شد. همچنین اثر واسطه‌ای صبر بین دینداری و امید مورد تایید قرار گرفت. بر اساس یافته‌های پژوهش حاضر بهتر است بر باورها و اعتقادات مذهبی (مانند معرفت الهی) و عاطفه دینی (مانند دلبستگی به خدا) بیش از مناسک و پیامدهای دینی کار شود. به عبارت دیگر، ابعاد مختلف دین، اگر با صبوری همراه شوند باعث ارتقا سطح امیدواری افراد شده، برای ایجاد زندگی پرامید و هدفمند جوانان موثرتر از حالتی است که آموزش دینداری به‌تنهایی انجام شود. نتیجه این فرایندها تولید نظریه و مدل‌هایی خواهد بود که در کاربردهای تربیتی، آموزشی، مشاوره‌ای و درمانی سودمند و موثر باشد.

کلمات کلیدی:

دینداری، صبر، امید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/877046>

